

Elmegyek, és eljövök¹ hozzátok

2021 böjt negyedik úrnapján

Alapige „Egy kevés [idő], és nem láttok engem; és ismét egy kevés [idő], és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek. Tanítványai közül egyesek így beszéltek egymás között: Mi az, amit mond: „Egy kevés idő, és nem láttok engem, és ismét egy kevés idő, és megláttok majd engem”, meg hogy „én az Atyához megyek”? Ezt kérdezték tehát: Mi az a kevés idő, amelyről szól? Nem tudjuk, mit mond.” János 16: 16-18.

„Miután sokszor és sokféleképpen szólt Isten hajdan az atyákhoz a próféták által, ez utolsó időkben Fia által szólt [*λαλέω* (laleó)] hozzánk, akit mindennek az örökösévé tett, aki által a világot is teremtette, aki dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget; aki miután bűneinktől minket megtisztított, a Felség jobbára ült a magasságban.” Zsid 1:1-3.

Kedves testvéreim mindkét bibliai idézet Urunk eljöveteleiről és elmeneteleiről szól. Mostani talányos alapigénk, akkor hangzott el, amikor Urunk még keresztre feszítése előtt a tanítványokat vigasztalta ezzel, de amelyben akkor csak közvetett módon utalt a feltámadása utáni mennybemenetelére.

Urunknak ugyanis ez az ígérete egészen konkrétan akkor és ott a kereszthalálára és a feltámadásra vonatkozott, mely kettőben Ő megmutatta nekünk, hogy mindkettő a hatalmában áll. Megteheti, hogy letegye az ő életét, az azt is, hogy az Atya kezéből visszavegye azt (Ján 10:17-18). Ugyanakkor azt is megmutatta, hogy amit ő megígér, azt örök vigasztalásunkra be is teljesíti!

Másodlagosan azonban Urunknak elmenetele és visszajövetelének ez az ígérete az apostoli hitvallásban is megvallott áldozócsüdtörtök, vagyis mennybemenetel és az Ő értünk való visszajövetelének üzenete is. Bárcsak Szentlélek hathatos munkája által ez most számunkra igazán személyessé válna! Bizony azzá is lesz, ha a tanítványokkal tesszük fel életünk legfontosabb kérdését:

- ***Hogy éljünk úgy, azzal a tudattal, hogy soha többé nem látunk Téged?***

Kedves testvéreim! Ott áll Jézus szemtől szemben az Ő rettegő tanítványaival és arról beszél, hogy néhány órával később az emberiség legborzalmasabb napján, homály, felhő, ború és sötétség órájában a keresztfá által felemeltessék a váltságshalálon keresztül az Atyához elmenni készülő ember Fiát. Ebben a felemeltetésében az iszonyat felhői veszik körül őt és az ő nyáját. Szóval hihetetlenül hangzik ez a történet és ezzel szembe kell nézni (...). Olyan történetnek, elbeszélésnek, szólásnak [*λαλέω* (laleó)], narrációnak hangzik ez, amelyet a mai racionális ember - nehezen, vagy már egyáltalán - nem tud elfogadni.

Viszont nincs más hitelesített narráció, nincs más igaz szólás, amint azt a Zsidókhoz írt levél írója is mondja, amiben, és mely által Urunk láthatóvá lenne számunkra, csakis a Szentírásban összefoglalt teljes kinyilatkoztatás, vagyis az evangélium!

Ennek okán az a kérdés merül fel, hogy nem-látásunk és ismerni képtelen voltunk gyökere vajon nem abban van-e, hogy annak az Igének a helyére, amit Isten szólt [*ὁ θεὸς λαλήσας*] egy más, Istentől idegen *ὁ θεὸς ἀντίλαλήσας* szólás került? Másképpen megfogalmazva az Isten-vakságunk oka vajon nem az, hogy az Isten evangéliumát, az Isten Fia által hitelesített narrációt

---

¹ Hallottátok, hogy én azt mondtam nektek: Elmegyek, és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örülnétek, hogy az Atyához megyek, mert az Atya nagyobb nálam. Most mondtam meg nektek, mielőtt megtörténne, hogy ha majd megtörténik, higgyetek. János 14: 28-29.

már régen elnémította, túlharsogja, vagy már teljesen le is váltotta a nem hiteles szólás, a hazug Ige (ο ψεύτης Λόγος), a hazugsággá lett narratíva, a pszeudó-narratíva, vagy anti-narratíva, mely az egy igazinak és hitelesnek a helyére tolja önmagát, nemcsak a világban, hanem még a mi szívében is? Pál ezt így adta tudtunkra:

[οἵτινες μετέλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, ἡκαὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅς ἐστιν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας¹ ἀμήν.] azaz „mint akik az Isten igazságát hazugsággá (τῷ ψεύδει) változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mind örökké áldott. Ámen.” Róm 1:25

Meggyőződése, hogy napjainkban mi a narratívák ádáz harcának, a végkifejletig elmenő kegyetlen háborújában élünk. Vajon kinek a szólását, narrációját fogjuk befogadni és követni?

Jézus tehát ezzel a talányos mondatával azt mondja a tanítványoknak, - még a keresztre feszítése előtt – hogy egy kis idő és a tanítványoki ismét látni fogják őt. Mit is jelent ez? Azt, hogy a Krisztus népének nem kell azzal a tudattal élnie, hogy többet soha nem fogják látni szeretett Megváltójukat, Mesterüket és Urukát! Áldott örömhír!

Ezzel nyilván Jézus arra utalt, hogy noha el fogja őket hagyni, mert elmegy ebből a földi életből, de - itt még nem részletezi, hogy hogyan, és ekkor jön a mondat második fele, és ez az, ami igazán rejtélyes, hogy - még egy kis idő és tanítványok újra látják őt. Na ez már sok! Ez már valóban túl sok volt a tanítványoknak, sőt kettős sokk is volt. Előbb nagycsütörtökön és nagypénteken törtek össze a megfeszített látványától, másodszor pedig húsvétkor nem voltak képesek hinni saját szemüknek, fülüknek és tapintásuknak, amikor a Feltámadott megállt közöttük és köszöntötte őket, sőt a megérintésére biztatta őket.

Láthatjuk, - ha figyelmesen olvassuk ezt a mondatot, - hogy valamiképp itt az idővel és a látással van dolgunk. Mintha Jézus a tanítványait időszemléletre és látni, megismerni tanítaná. Mert nem arról van csak szó, hogy Jézus valamilyen módon elhagyja ezt a világot, hanem arról, hogy egy kis idő múlva az ő tanítványai újra meglátják őt, nem a világ, hanem kizárólag a tanítványai. Arról szól tehát, hogy ő visszajön, mégpedig egy kis idő múlva és az övéi ezt meg fogják látni! Krisztus látható lesz szemmel, de még inkább Lélekben és igazságban, a Szentlélek titokzatos műve által bennünk! Itt pedig a leghangsúlyosabb az, hogy bennünk, amire később még részletesen kitérek.

Mi tehát az „egy kis idő”? a tanítványok is pontosan ezt kérdezték, hogy „mi ez?”

Itt van tehát a mi Urunk Jézus, az Isten Fia, a testté, emberré lett Ige, a Logosz, aki által lett minden, ami lett, de akinek van földi története, aki a kereszthalállal elment, aki a feltámadásával visszajött, s aki aztán a mennybeemeltetésével ismét az ő Atyjához ment, s aki majd egy kis idő múlva újra visszajön, de ez a visszajövetele már ennek a világnak a végét is jelenti. Mi ez? – Kérdezzük magunk is.

Próbáljuk megérteni, hogy ennek a mondatnak nagyon is mély üzenete van, mer ez, amiről Jézus beszél az egész ember történetének az összefoglalása, az egész. Van eleje, van közepe és van vége.²

Ez a kis idő, amire Jézus utal először az ő halála és feltámadása közti idő, másodszor pedig az ő mennybemenetele és a visszajövetele közti idő. Mi is ez a „kis”, vagy „kevés” idő? Ez bizony a mi mostani világunk. Mivel a fizikából tudjuk, hogy idő és tér összetartoznak így a kis idő igen-igen szűk életteret von maga után. Ebben a kevés időben és beszűkített életterben kell megtörténnie bennünk annak, hogy Szentlélek által látván lássuk a mi Urunkat, Jézus Krisztust,

² In Köntös László²Áldozócsütörtök, prédikáció, 2020.

mégpedig úgy, mint aki velünk van a világ végezetéig, hogy velünk, sőt bennünk legyen egy örökkévalóságon át! Lehetséges-e ez?

Nem tudom, hogy érzékeljük-e, hogy ez az időszemlélet egészen más, sőt radikálisan más tér, azaz világlátásra tanít bennünket, mint a mi mai szekularizált világgépünk?

Kérdezzük meg, hogy mit jelent számunkra ennek a világnak az ideje? Jézus időszemlélete az, hogy ennek a világnak az ideje számunkra a mi kis jelenünket jelenti. A világegyetemről, a kozmoszról hiába mondják nekünk, hogy közel 14 milliárd éves, mert ez számunkra akkor is csupán egy szempillantásnyi kis idő, mert azt csakis a nekünk adott egyetlen egy, reggeltől estig tartó naphoz mérhetjük (1Móz 2:17; Jób 4:20; Zsolt 90:5-6; Zsolt 103:15-16; Ézs 38:12-13; Ézs 40:6. Urunk tehát megtanít bennünket úgy látni a világot, ahogyan ez a mulandóságnak alávetett teremtettség az általa elmondott realitásában van, ahogyan a maga átmenetiségében számunkra van, és ahogyan mi vagyunk az átmenetiség árnyékvilágában!

Ez tehát valami radikálisan új és radikálisan más, mint amit a mai korszellem hirdet és belénk ordítva üzen. Ez az időszemlélet megtanít minket arra, hogy a mi kis időnket és benne a most legfontosabb jelenünket a végső jövő tágassága felől lássuk (László, Köntös 2020). „Egy kis idő és újra láttok engem.” Ez a végső jövő számunkra az eljövő és láthatóvá váló Krisztus, aki magával hozza váltságunk beteljesítését, a test feltámadását és az örök életet!

Tehát ez a jövő nem az, amit mi elgondolunk magunknak, a jövőhét, meg két év múlva, karrier, családalapítás, a szülői, nagyszülői emberi út, hanem az a jövő, amit az Isten készített el az ember számára, és az a bizonyos következő lépés az Isten végső céljába, az emberi életnek beteljesülésébe.

Az egyetlen alapvető kérdésünk az, hogy mi végre? Mi a célja ennek az egésznek, amit amúgy életnek hívunk? Minek vagyok itt, mit keresek itt? Mi az emberi élet rendeltetése? Van-e egyáltalán rendeltetése? Van-e egyáltalán célja, miért vagyunk itt, ha egyszer úgy is minden nyomtalanul elmúlik? Minek ez az egész emberi történelem, benne a mi porszemnyi életünkkel, ha ennek az egésznek az ég világon semmi értelme nincs, mert minden emlékezet nélkül semmisül meg (László, Köntös 2020)?

A véges ember élete nem önmagában van, hanem része valaminek hatalmasabbnak, mégpedig Isten megtartó, megváltó szeretetének, az új teremtettségnek, amelyet Jézus Krisztusban tett nyilvánvalóvá.

A hitvallásban is megvallott váltság az Úr eljöveteleinek és elmeneteleinek, majd pedig az Ő végső visszajövetelének a történetei, ami hitvallásba és imádságba összefoglalva azt üzeni, hogy Jézusban valóban Isten jött el a földre az emberek közé, aki tényleg emberré lett, de Ő Isten is, aki egy az Atyával. Aki újra visszajön, s akinek az érkezése az emberi lét beteljesedése, túl ezen a világon, túl a halálon és túl mindenben (Köntös László prédikációja, Áldozócsütörtök 2020). Mindez nem azt jelenti, hogy ez az élet jelentéktelen és semmire való, ellenkezőleg, azt jelenti, hogy ennek az életnek tartalma, értelme és célja van, vezet valahová (László, Köntös 2020). A kérdés tehát az, hogy éljünk és hogyan érjünk a célunkba, ha téged Jézus soha többé nem látunk?

Jézus tehát nagy kétségbeesésünk közepette elénk áll és azt mondja, hogy egy kevés idő és meglátjuk őt! Ez egészen elképesztő. Az emberi létnek ez új értelmezést és új lehetőséget ad. Kiemel a földhözragadtságából, távlatot ad, nem engedi, hogy belesüppedjünk ebbe a köldöknéző jelenbe (László, Köntös 2020). Felemeli az embert, felemel téged is és engem is, mindnyájunkat egy magas és tágas fennsíkra, amit az apostoli hitvallás elmondásával veszünk birtokba. Ez az, amit idegen szóval úgy hívunk, hogy eszkatológikus távlat (László, Köntös 2020), a végső jövő, a perspektíva, a horizont ahonnan előjön az örök élet világossága. Egy

olyan perspektívát, horizont ad ez nekünk, amelyben el tudjuk helyezni a teljes életünket fogantatásunk előtti pillanattól, a meghaláson át a színről színre való látásig, mindent. Krisztusban az élet teljessége tárul fel nekünk, hogy mi az ő teljességéből vegyünk mindnyájan kegyelmet kegyelemért (Ján 1:16). Ebben a kegyelemben már nem nyúglódunk ezernyi töredékességünkkel, hanem szüntelenül üdvösségünk elkezdőjére és bevégzőjére, Jézus Krisztusra nézünk (Fil 1:6).

Istennek szólásából azt is megértjük, hogy a jövő nem az, ami még hátra van az életből, hanem az, amit Ő nyitott meg az embernek Jézus Krisztus feltámadásán keresztül (László, Köntös 2020). Ez az a tágas tér, ahogy a zsoltár mondja: „Nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül, az Úr meghallgatott, tágas térre vitt engem.”³

Jézus Krisztusban nemcsak megláthatjuk ezt a tágas teret, hanem valóságosan a részeseivé is válhatunk (László, Köntös 2020). Vagy ahogyan Jézus mondja más helyen, de ugyancsak a János evangéliumában, elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. Ő tesz bennünket mennyieiké!

Urunk elmenetelének, az ő mennybemenetelének tehát, célja van és ez a helykészítés és a mi mennyei emberré való átváltoztatásunk (1Kor 15:47-49)! Mindenható és teljhatalommal bíró Urunk helykészítésének kettős színhelye, azaz tere van! Csak akkor készülhet számunkra a mennyekben hely, ha Urunk, a maga mindenható erejével bennünk, a szívünkben készít helyet magának! Ez a helykészítés tehát egyszerre történik a szűk és a tágas térben, azok kereszteződésében.

Így imádkozunk: *amint a mennyben úgy a földön is (Máté 6:10)!*” Mit is jelent ez ebben az összefüggésben?

Tudvalevő, hogy Isten akarata a mennyekben úgy érvényesült, hogy Krisztusra nézve a mennyekből száműzetett a sátán a csillagok harmad részével együtt (Jel 8:12; Jel 12:3-4 és Ján 12:31), azaz a mennyben leromboltattak az Isten ellenes erők, fejedelemségek és hatalmak (Jel 12:7-9). Mindez a földön Krisztusban is láthatóvá lett az ő megüresedésében (Filippi 2: 1-11) a kereszthalálban. Igen, a kereszthalálban van a szűk és a tágas tér, halál kiterjedés nélküli térvésztele és a feltámadás általi örök élet végtelen tágas terének a metszéspontja!

Krisztus Urunk megüresedéséről János evangélista azt mondja, hogy nem volt a világ fejedelmének egyetlen tűhegynyi támaszpontja sem benne (Ján 14:30), annál több volt viszont Júdásban és azokban, akik Jézus halálát kívánták, majd pedig végre is hajtották.

Az erőknek, fejedelemségeknek, hatalmaknak és a gonosz minden erősségének bennünk is meg kell, hogy semmisüljenek! Ennek hogyanját Pál apostol életútjában tudjuk nyomon követni. Vele, Saulus (ApCsel 7: 58 és 8: 1) néven, István vértanú megölésének napján találkozunk. István vértanú életében a Szentlélek elfoglalt minden helyet (ApCsel 6: 5 és 8), tehát benne sem volt semmilyen támaszpontja a sátánnak. Megnyílt tehát felette az ég, és Krisztus felállva a trónjáról fogadta őt (ApCsel 7: 56).

Pál apostollá váló Saulus esetében Krisztusnak vérre menő közelharcot kellett vívnia az ördög által leigázott Saulusért, akit végül magas lováról Jézus a porba döntött le. Vakon és teljesen kiszolgáltatva kísérte őt be a saját iskolájába, ahol ragyogó gyémántta csiszolta, apostollá, a mi számunkra. Mikor pedig benne is lerombolt minden Isten ellen felépített erődítményt, akkor Pál elragadtatott a harmadik égig (2Kor 12:2-5).

---

³ Szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott [és] tágas térre [tett] engem az Úr. Zsolt 118:5.

Ez tehát a mi Atyánk terve, hogy annyira a kezébe akar venni, hogy mi teljesen elszakadjunk ettől a földtől és mennyei emberként a mennyekbe ragadjon Krisztussal (1Kor 15:51-52 és 1Thess 4:13-17).

Krisztusnak tehát bennem kell helyet készítenie magának, hogy kijelenthesse magát bennem,⁴ és a mennyekben ültessen le (Ef 2:6-7).

Mikor helyet készítettem néktek, - mondja az Úr - ismét visszajövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek.⁵ Most erre készülünk és készítettünk, hogy Urunk a sátán Isten ellen épített magaslatainak és erődítményeinek⁶ a megsemmisítésével helyet készítsen magának bennünk és a mennyekben is, ezt követően pedig magához vegyen bennünket, hogy mindenkor vele legyünk! Most csakis erről van szó! Magyarán az emberi élet végső célja az Istennel való teljes és örökkévaló közösség.

Hol is vagyunk most? Egy képernyő előtt a nem kőből épült templomban, ki-ki saját teste templomában és a magát templomnak (Ján 2:19) nevező Krisztusban, a szűk és a tágas tér metszéspontjában, amit az Ige „ma”-nak (Zsid 3:7-8;15 és 4: 7) és „most”-nak nevez, annak a mostnak, amiben hallható és érthető a nevünkre szóló mennyei hívás. Krisztus hív magához bennünket! Ő a „Hajlék az örökkévalóságban.”⁷ Ez az üzenet!

De ehhez kell valami, hogy meglássuk. Ehhez az kell, hogy rádöbbenjünk az emberi élet önmagában vett törekénységére, nyomorúságára, csonkaságára és befejezetlen voltára.

A keresztyén üzenet a legbrutálisabb szembenézés az (emberi) élet nyomorúságával, tragédiájával és az emberi létünk alapvető kérdéseivel (László, Köntös 2020), de Krisztusban felkínált perspektívájával is! S ennek a szembenézésnek számunkra megnyíló lehetősége az, hogy megtanuljuk Jézus szerint látni a létünk szűk terétől elválaszthatatlan kevés időt, és az adatott kis időtől elválaszthatatlan szorosságot, amely Krisztusban számunkra az a szoros kapu és keskeny út, mely által Ő az örök életre visz át. Látnunk kell tehát a magunk bűn okozta halálunk és megváltásunk felőli időt, de az Isten felőli és az örökkévalóság felőli időnket is, mert benne nyitja meg a mi Urunk számunkra a tágas örökélet szoros ajtaját.

Ebben a látásban már nem úgy viszonyulunk az időnkhez, hogy a mi földi kis időnket növesztjük nagygyá, hanem Isten idejét engedjük betörni a jelenünkbe (László, Köntös 2020). S ez a kis idő, amelyben élünk, s amelyről Jézus beszél valójában köztes idő, átmeneti idő, de mégis a beteljesedés egyetlen lehetősége, az Istennel való végső és teljes közösség (...) (László, Köntös 2020).

Boldog, aki ebben az időben tud élni! Boldog, aki meg tudja érteni, át tudja érezni, azonosulni tud ezzel az időszaklélettel (László, Köntös 2020), mert ez által az Urunk életünknek biztos alapot, tartalmat, értelmet és célt.

Mindezt csak és kizárólag a hittel ragadhatjuk meg! Mint tudjuk, hit nélkül semmi sincs. Hit nélkül ez a világ széthullik, szétesik, nem marad más csak a nihilizmus, nem marad más csak az ide-oda csapódás, a boldogtalan ember, aki magába van süppedve, s nem látja meg, hogy

---

⁴ De mikor az Istennek tetszett, ki elválasztott engem az én anyám méhétől fogva és elhívott az ő kegyelme által, Hogy kijelentse az ő Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: azonnal nem tanácskoztam testtel és vérrel (...)!” Gal 1:16-17.

⁵ Elmegek, hogy helyet készítsék nektek.

És ha majd elmegek és helyet készítek nektek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Ján 14:2-3.

⁶ „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak (...).” 2Kor 10:4-5.

⁷ Köntös László: Hajlék az örökkévalóságban. Egy keresztyén kiállítás üzenete ma. Pannonia Reformata Múzeum Pápa, 2019.

közben az Úr Isten mégis a szeretetével közeledik felé és jelenléte felől biztosítja (László, Köntös 2020).

Azt kívánom mindnyájunknak, hogy lássuk meg azt az Istent, aki eljött közénk, aki átkarolt bennünket, aki magához akar emelni bennünket, aki azt akarja, hogy életünk, Vele való közösségben élt örökélet legyen. Hívjuk hát segítségül szent Nevét! Ámen.